

Opening expositie 'Fotografie, Beelden en Glaswerk', Museum Nagele, 6 maart 2022

Goedemiddag op deze koude, maar zonovergoten middag in Museum Nagele, het museum voor architectuur en kunst in de gemeente Noordoostpolder. Namens het bestuur mag ik een hartelijk welkom uitspreken voor de drie exposerende kunstenaars in ons midden – Liesbeth Boon, Alex Starreveld en Johan van der Kroon – genodigden, vrijwilligers en overige belangstellenden. U hoort mij o.a. de vrijwilligers noemen. Ingewijden hebben het ongetwijfeld al geconstateerd: in de Week van de Vrijwilliger heeft u allen een spic & span schoon museum betreden. Gisteren is een ploeg vrijwilligers enthousiast aan de schoonmaak geweest in het museum. Wij moeten er niet aan denken dat je in een museum als het onze voor al dit soort activiteiten beroepskrachten zou moeten inhuren: dat kan bruintje echt niet trekken! Wij leven immers vrnl. van giften, mooie legaten en incidenteel ondersteuning door overheden en fondsen.

Voordat ik doorga met mijn aandacht te richten op de kunstenaars en hun werk, eerst een uitspraak die mij in deze benarde tijden recht in het hart heeft getroffen. Afgelopen vrijdag stond er in het Cultureel Supplement van de NRC een **Brief aan de Wereld** van de Russische schrijver **Michail Sjisjkin**. Hij woont al jaren in ballingschap in Zwitserland. Hij vraagt in deze open brief vergiffenis voor de door Poetin ontketende oorlog.

Ik citeer een strofe van hem: De misdaad van Poetin is dat hij de mensen heeft vergiftigd met haat. Poetin zal verdwijnen, maar de pijn en haat zouden nog wel eens lang in de harten kunnen achterblijven. Alleen kunst, literatuur en cultuur zijn in staat om te helpen dit trauma te overwinnen!

Ik wens het Oekraïners en Russen van harte toe.

Deze uitspraak bracht mij ook direct terug naar specifiek die ene foto die in de laagbouw hangt van **Alef Starreveld**. Ze zijn allemaal meer dan de moeite waard, maar .... Ik kwam woensdagmiddag de zaal in, zie twee mensen op een bankje zitten, kijkend over het water. Ineens was ik terug in de trouwzaal. 20 jaar BABs geweest, prachtige bruidsparen het ja-woord ontfutseld. En tegen een aantal waren mijn slotwoorden: ik hoop dat over 30, 40 of nog meer jaren als jullie samen op een bankje zitten, uitkijkend over het water, dit ja-woord volop de concretisering zal zijn van de woorden van Paul van Vliet die als volgt luiden: 'In de schaduw van het leven, in de kantlijn van de tijd, veel verloren maar gebleven is de tederheid'. Uw werk, meneer Starreveld, vertolkt m.i. precies die woorden in veel werk dat hier geëxposeerd is. Mogen ze tot in lengte van jaren gemeengoed zijn voor de mensheid.

Een heel ander uitgangspunt heeft naar mijn idee **Johan van der Kroon**. Zijn levensloop gaat van jeugdhulpverlening waarin kunst denk ik, ook al een essentieel

onderdeel is geweest. Zoals u zich vaak zult hebben verwonderd over de wijze waarop wij in onze maatschappij omgaan met jonge mensen die een rugzakje hebben, zo vol van verwondering kijkt u nu waarschijnlijk naar alles wat de natuur, het klimaat, de plaatsbepaling op aarde nu met de mensheid doet. Wat zien wij nog? Vrijdag reed ik van Emmeloord naar Ens, mijn woondorp. De rommel ziet, die in de berm van de afrit N50 ligt, plastic, blikjes, kartonnen pakken, doet je beseffen dat mensen nauwelijks beseffen dat de openbare ruimte van ons allemaal is. Laat staan dat men zich afvraagt: hoe komt die steen hier, waarom is die prachtige tak losgeraakt van zijn stam? Het zal geweldig zijn als uw tentoongestelde werk hier een bijdrage kan leveren aan het besef dat alles van waarde weerloos is. En dus is het onze plicht om er behoedzaam mee om te gaan.

Geheel ander chapter is het werk van **Liesbeth Boon**.

2022 is door de Verenigde Naties uitgeroepen tot het Internationale Jaar van het Glas (International Year of Glass). Leerdam is er super gelukkig mee, en wij zijn supergelukkig dat we naast al het moois van Johan en Alef, prachtige stukken kunnen laten zien van Liesbeth. Toevallig? of bestaat toeval niet, een expositie met werken van een glaskunstenaar, die is afgestudeerd op het onderwerp Glas in beton in Nederland'. En laten wij nu precies hier in ons museum zo'n Claustra wand hebben! Inmiddels zijn we er wel achter dat adeldom inderdaad verplicht, maar in tijden waarin een m3 gas zo ongeveer € 2,00 kost, is het niet alleen maar gloria – victoria met een betonnen wand en enkel glas!

Al weer in die laagbouw keek ik naar een werk van Liesbeth, waarover ik tegen Jelly Jousma, één van de 3 leden van de wisselexpositie zie. riep: oh, hoe bijzonder! Het lijkt wel of ik naar een werk van Mucha kijk! Niet dat het in mijn ogen de Slaoliestijl of Jugendstil of Art Nouveau vertegenwoordigt, maar de kleurstelling, de compositie, de sprankelende lichtval, je wordt het kunstwerk ingezogen zonder dat er zoals vrijwel altijd bij Mucha een dame de aandacht trekt.

Echt zo'n werk waar je hebberig van wordt!

Dames en heren, genoeg gesproken door mij. De kunstenaars willen zelf ook achter het kathedraal staan alvorens wij het glas heffen op deze mooie tentoonstelling. De lekkere hapjes die u straks zult aantreffen is een traktatie van de kunstenaars; daarvoor hartelijk dank!

Rest mij alleen nog op te merken: Jelly Jousma, Hilly Binksma, Ineke Vermeer, dank dat jullie weer zo'n prachtige expositie samen met de kunstenaars hebben gerealiseerd. Als bestuur gaan we er nu toch maar voorzichtig van uit, dat dit wellicht de eerste tentoonstelling zal zijn sinds 2020, die niet tijdens lang in een dicht museum zal staan t.g.v. Corona. Ook deze expositie verdient heel veel bezoekers!